

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. VIII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1838_599-txt-shoot-idm401.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At Klagerne egentlig først begyndte ved Krigens Ende, var en historisk Kjendsgjerning; saa det syntes næsten som Freden var værre end Krigen, og der fulgte ogsaa paa Krigsaarene en Slappelse, en Modløshed og Tunghed, der især gjorde Aarene mellem 1820 og 30 til de sørgeligste og dødeste, noget Folk har levet. Saa gjærne Indsenderen vilde, er det ham dog umuligt, nogensteds at paastaa, at han virkelig har gjengivet Grundtvigs *Ord*. Det finder han sig foranlediget til at erklære, saa vel her, som ethvert andet Sted, hvor man mulig maatte tro dem skjulte under den kortfattede Gjengivelse. Men der er nu atter kommet et andet og friskere Liv ind i Folket, og man er nu atter berettiget til trøstigt at vente de Spaadomme opfyldte, med hvilke Aarhundredets første Morgen havde betegnet sig. Og hvad nu en enkelt Side af Livet angik, saa var der vel mange, der i Skjaldesangen saa' kun Drømmerier og Sværmerier; men vist er det dog, at stor bliver altid dens Betydning, hvor den ej blot er udgaaet fra Folket, men atter tiltaler og begeistrer det; og vist er det atter, at aldrig fødtes nogen Stordaad under Himlen, og aldrig skal nogen fødes, uden der jo blev sunget for dens Vugge. Med Hensyn da til vore Digtere, saa lyder der jo vistnok mangan fremmed Tone mellem dem, som aldrig bliver hjemme hos Folket, men vist er det dog, at aldrig sang nogensteds saa hjemligt et Sæt Digtere, som det, der nu synger hos os, og fremfor alting var der aldrig saa folkelig en Digter til, som Adam Øhlenschläger, – ham, der jo vel alt havde begyndt at synge i Kampens første Morgen, men dog først i sine Digte fra 1803 gav os sine Forjættelser, – Forjættelser, som han ikke blot opfyldte, men som han langt overgik, som han overfløj allerede 1805 i sine poetiske Skrifter, i hvilke blot Aladdin og Vavlunders Saga i *det mindste* vilde have været nok til at skjænke tvende Digtere Udødeligheden, og saa 1807 i Nordiske Digte: i Hakon hin rige og Baldur hin gode, og 1809 i Palnatoke, og 1810 i Axel og Valborg, og 1811 i Correggio, og 1812 i Stærkodder, og saa fremdeles. – Sjælden eller aldrig, og ej engang i de rigeste Egne, ikke i England, var en saadan Rigdom udvældet som ved et Trylleslag. Men al denne Rigdom, al denne mageløse Storhed, var en af de herlige Spaadomme om, at et nyt Liv nødvendig maatte fødes hos os.